

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania L. M.
od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość policyjnej emerytury i policyjnej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 września 2025 r.,
wniosku ubezpieczonej o wyłączenie SSN Ewy Stryczyńskiej od orzekania
w sprawie,

**oddala wniosek o wyłączenie sędzi Sądu Najwyższego
Ewy Stryczyńskiej od orzekania w sprawie I USKP 24/25.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik L. M. w piśmie z 8 kwietnia 2025 r. wniósł o wyłączenie sędzi Sądu Najwyższego Ewy Stryczyńskiej od orzekania w sprawie z powołaniem się na art. 49 § 1 k.p.c. i art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c.

W uzasadnieniu wskazał na powołanie sędzi na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw oraz uchwałę Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I 4110-1/20, art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i

podstawowych wolności, art. 47 Karty Praw Podstawowych, wyroki ETPCz i TSUE oraz orzeczenia Sądu Najwyższego i NSA.

Sędzia Ewa Stryczyńska nie złożyła oświadczenia (art. 52 § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie jest zasadny.

Sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP).

Oznacza to, że wyłączenie sędziego od rozpoznania sprawy nie może być dowolne.

Uchwała Sądu Najwyższego nie ma rangi ustawy jako źródło prawa, dlatego nie zastępuje i nie uzupełnia przepisów procedury cywilnej dotyczących wyłączenia sędziego z art. 48 k.p.c. i art. 49 § 1 k.p.c.

Uchwała Sądu Najwyższego nie może być sprzeczna z ustawą. Sama w sobie nie jest też źródłem prawa powszechnego i dlatego nie zastępuje ustawy (art. 87 ust. 1, art. 176 ust. 2 Konstytucji RP).

Za właściwe należy przyjąć stanowisko, iż uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSAI-4110-1/20, nie wiąże formalnie sędziów Sądu Najwyższego, natomiast zawarte w niej myśli mogą być wykorzystywane w praktyce orzeczniczej w granicach normalnych sposobów wykładni prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2021 r., IV KO 86/21).

Ustrój i właściwość sądów oraz postępowanie przed sądami określają ustawy (art. 176 ust. 2 Konstytucji). Uchwała Sądu Najwyższego nie mogła wyłączyć od orzekania określonej grupy sędziów, a tym bardziej indywidualnego sędziego.

Przyczyny wyłączenia sędziego są zawsze indywidualne i konkretne, a nie generalne. Chodzi wszak o wyłączenie sędziego w danej sprawie.

Podstawy wyłączenia sędziego od orzekania nie stanowi art. 45 ust. 1 Konstytucji RP a także powołane we wniosku przepisy prawa międzynarodowego.

Kwestie sporne jakie wystąpiły w tym zakresie rozstrzygnęły orzeczenia polskiego Trybunału Konstytucyjnego, w tym wyroki: z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, z dnia 2 czerwca 2020 r., P 13/19; z dnia 7 października 2021 r., K 3/21; z dnia 24 listopada 2021 r., K 6/21; z dnia 23 stycznia 2022 r., P 10/19; z dnia 10 marca 2022 r., K 7/21.

Nie spełnia się zatem przesłanka wyłączenia sędziego z mocy ustawy z art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c. a także z art. 49 ust. 1 k.p.c. Nie jest nią powołanie sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (zob. choćby wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 2 czerwca 2020 r., P 13/19, z 23 stycznia 2022 r., P 10/19).

Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym wprost stanowi, iż niedopuszczalne jest ustalanie lub ocena przez Sąd Najwyższy lub inny organ władzy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości (art. 29 § 3).

Z tych względów wniosek nie został uwzględniony.

[r.g.]